

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμον, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑβδομηκονταετηρίου φρ. 7. — Ἑξαμηνιαίου φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκλήρωται δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὅδὸς Ἐυριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβικεῖον

Περίοδος Β'. — Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ὀκτωβρίου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 42

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'.

Περνοῦν μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας. Τὰ κακόμοιρα μικρὰ θηροῦν πῶς εἶνε αἰῶνες αὐτὰ τὰ λεπτὰ. Ἐπειτα, ὁ ἄγριος ἀφίκει πάλιν τὸ μολύβι τοῦ ἐπάνω εἰς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου, καὶ λέγει:

— Αἱ! φθάνει αὐτό.

Καὶ κάμνει μὲ τὸ χεῖρ τοῦ νεύμα εἰς τὸν Παυλῆν.

— Πλητίσας ἐσὺ πρῶτος, καὶ κατὰ σειράν εἰ ἄλλοι. Καὶ σεῖς, κύριε, καὶ σεῖς δεσποινίς, καὶ σύ, μωρό μου... Καὶ ἐξηγήσατέ μου σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς, τί εἶδους ἐπανάστασις ἐκάματε καὶ ἤλθατε εἰς τὸ κράτος μου; ἤλθατε μὲ ἀερόστατον; ἢ σὰς πήρε στή ράχη τοῦ καίσιου δελφίν; ἤλθατε καθέλλα ἢ ἀποστολικῶς; διότι δὲν ὑποθέτω ὅτι ἐβγήκατε μὲ τὸ κολῦμπι εἰς αὐτὴν τὴν ἐρημὸν χώραν!

Ἡ δεσποινὶς Κικὴ, — ἃς τὸ εἶπούμε πρὸς ἐπαινον τῆς Ναυαρχίνας — πρῶτη ἀποφασίζει ν' ἀπαντήσῃ.

— Κύριε ἄγριε, λέγει, ἢ κύριε Ροδινῶν, γιατί αὐτὸ μ' ἀρέσει κλλιτικῶς, θά σας πῶ ὅλη μετὰ τὴν ἱστορίαν, ἂν εὐχρησθηθῆτε νὰ μα; ὑποσχέθητε ὅτι δὲν θά μας φῆτε...

— Διάβολο! εἶπαν ὁ ἄγριος, μὲ

παίρνετε λοιπὸν γιὰ κανένα δράκο ἢ καννίθλο, ποῦ μπορεῖ νὰ σας φῆγῃ ἔτσι, ὠμούς;

— ὦ! λέγει ὁ Γιαννάκης, θά μας φῆσῃ πρῶτα.

— Μὴ φοβᾶσθε, μικρὴ μου δεσποινίς, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγριος μὲ φωνὴν κᾶπως μαλακωτέραν δὲν εἶμαι οὔτε δράκος οὔτε καννίθαλος, καὶ εἶνε περὶ τὸν νὰ τρέμειτε ἔτσι. Σὰς χαρίζω τὴν ζωὴν, μὲ ἕνα βρον ὅμως — νὰ μου εἰπῆτε ὅλην τὴν ἀλήθειαν!

τὸ μέρος τοῦ φοβεροῦ ἀγνώστου.

— Ἡ Κικὴ δὲν πταίει καθόλου, λέγει μὲ ἀξίεπικνην αὐταπάρησιν, οὔτε ὁ Μπέμπης, οὔτε ὁ Παυλῆς, οὔτε ὁ Λουλοῦ. Ἐμένα μονάχα νὰ τιμωρήσατε, κύριε ἄγριε. Κρατήστε με σκλάβο σας ἐμένα μονάχα. Θὰ πάρω ἐγὼ τὴν θέσιν τοῦ Παρασκευᾶ, ἂν εἶνε ἀνάγκη, ἀλλὰ συγχωρήσατε ὅλους τοὺς ἄλλους!

Διηγῆθη τότε τὴν ἱστορίαν ἐκείνης τῆς ἡμέρας μὲ ὄσας τῆς τὰς λεπτομερείας, ἀράδιασε τοὺς διαφόρους τόπους ποὺ ἐπέρασαν εἰς τὸ μεγάλο τῶν ταξιδιῶν. Ἐξέθεσε συγκινητικώτατα τοὺς κινδύ-

«Ὀπλιζέται μὲ θάρρος.»

«Ἀπορασίζει ν' ἀπαντήσῃ.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ'
Ἡ δεσποινὶς Κικὴ δὲν εἰμπερεῖ ν' ἀνείξῃ τὸ στόμα τῆς ἀπὸ τὴν συγκίνης. Διόθενται κομμένα τὰ γόνατά της καὶ ὀλίγον ἐλειψέ

νὰ πῆσῃ στὰ πόδια τοῦ ἀγρίου.
— Μιμῶ μού, μιμῶ μού! ἔλεγεν ἄπο μέσα της.
Ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, βλέπων ὅτι ἡ Κικὴ δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ὁμιλήσῃ ἀπὸ τὴν τρεμουλιαν τῆς, ὀπλιζέται μὲ θάρρος καὶ κάμνει ἐν βῆμα πρὸς

νοῦ, ποὺ συήτησαν, ἔως τὸ φοβερόν των κυνάγιον, καὶ πῶς ἐχάθη ἡ φρεγάτα «Ὀραία Κικὴ». Ἐπρόσθεσε μάλιστα ὅτι ὄλοι ἐπεινεῦσαν, καὶ ὅτι ἂν δὲν ἤθελεν ὁ κύριος ἄγριος νὰ τοὺς ἰδῇ νὰ τρώγουν χεῖλι χωρὶς ψωμί, ἢ τὸν Παυλῆν ὠμόν καὶ ἄψητον, θά του ἐχρεωστοῦσαν αἰωνίαν χάριν.

Πρέπει κ' ἐγὼ, ὡς ἱστοριογράφος, νὰ εἰπῶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου, ὅτι ὁ ἄγριος ἐγελοῦσεν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια τοῦ ὄσῃ ὥρῃ ἄκουε αὐτὴν τὴν θλιβεράν διήγησιν.

Ὅταν ὁ κύριος Γιαννάκης ἐτελειώσεν, ὁ ἄγριος ἐκορδῶθηκε καὶ ἐστηλώθη καὶ ἐβγαλε τὸν ἐξῆς λόγον, ἀπὸ τὸν ὀπιόν, σὰς βεβαίῳ, οὔτε λέξιν δὲν ἔχασαν εἰ μικροὶ μας ναυαγοί!

Έξαφνα έβυθίσθη, αλλά τόσο γρήγορα και εις τόσο βάθος, ώστε το σχοινί εξέφυγεν από τα χέρια του υποπλοίαρχου, ο οποίος μόλις έπρόθεσε να δέση την σημαδούρα εις την άκρην του.

Όταν η φαλαίνα ανεφάνη πάλιν εις την επιφάνειαν, ο κ. Έρτώ εύρεθη πολύ πλησίον της. Ο Καρδέκ έσφενδόνισε βεβηώτατα το κομάκι του, και την φερών ούτην δέν παρουσιάσθη άνάγκη να καλυμάρουν σχοινί.

— Κοκκεμπέρ, λύστε το σχοινί σας και τραβάτε λασκάδα προς το άγκυροβόλιον του Γιάμακ. Ο πλοίαρχος Μπουρκάρ, άμα τον ειδοποιήσετε, θα βιασθί να βγή στα πανιά, και άμα βάλη πλήρη στήν γράτση ο ν, θα διασταυρώση την πορείαν μας...

— Φυσικά, άπήντησεν ο υποπλοίαρχος. — Έλπίζω ότι θα φθάσετε εις τον «Άγιον Ένώχ» πρίν νυκτώση, εξηκολούθησεν ο κ. Έρτώ.

Έν ποση περιπτώσει, άν πρέπη να περιμενώνμεν να εξημερώση, θα περιμενώνμεν. Ούτε ένο μίλι την ώραν δέν θα κάμωμεν, άν δεκιστάωμεν να ρυμουλκώσωμεν ένα τέτοιον όγκον.

Ο τι είπεν ο ύπαρχος, αυτό και έγινε. Η φαλαίνα του Κοκκεμπέρ, άφου ύψωσε το πανί της, διηυθύνθη προς την άκην. Οι ναύται έτραβούσαν τα άκουτιά των διά να φθάσουν ταχύτερον. Αί άλλαι δύο φαλαίνιδες, σύρουσαι την φαλαίνα και βοηθούμεναι υπό του ρεύματος, έπύρην και αύται σιγασιγά την ιδίαν διεύθυνσιν. Αν ο υποπλοίαρχος Κοκκεμπέρ έφθανεν έγκαίρως, ήτο πιθανόν ότι «Άγιος Ένώχ» θα ήρχετο προς συνάντησίν των πρίν νυκτώση.

Έπρόθεσαν και άλλαι δύο φαλαίνιδες, και ήρχισαν ει ναύται να κτυπούν την φαλαίνα με τας λόγγας. Έκτεφαν με το τσαπί ένα από τα πτερύγιά της, και το κήτος, άφου έβγαλεν από τους ρώθωνας του κόκκινον όφρον, εξέπνευσε χωρίς να αναταράξη πολύ την θάλασσαν με τους σπασμούς της άγωνίας του.

Έπρόκειτο ήδη να το ρυμουλκώσουν εις τον «Άγιον Ένώχ». Αλλά η άπόστασις ήτο σημαντική — πέντε μίλια τουλάχιστον — και ο κόπος θα ήτο πολύ μέγας.

Δι' αυτό ο κ. Έρτώ είπεν εις τον πρώτον υποπλοίαρχον:

Δυστυχώς, κατά τους πέντε, η έμύχλη ήρχισε να πυκνώνη, ο άνεμος έπασε, και οι φαλαίνιθρηαι δέν έβλεπαν πλέον μακρύτερα από εκατόν περίπου όργυιας.

Με αυτήν την έμύχλην σκούρα θα τρα εύρη ο πλοίαρχος Μπουρκάρ, είπεν ο κ. Έρτώ.

Τούλάχιστον να κατώρθωμεν η φαλαίνις να τον εύρη εκεί πού είνε άραγμένος! παρατήρησεν ο καμιαστίης Καρδέκ.

— Πραγματικώς, άπήντησεν ο κ. Έρτώ.

Έβγαλαν τότε από τους δάκτους τα τρώσιμα των, κρέας σαλοδο και γαλέντες, γλυκό νερό και ρώμι. Οι ναύται έξαφνα και εξηπλώθησαν εις το κύτος διά να καμηθούν εις την αύγήν.

Δέν έπέρασαν όμως ενιελώς ήσυχα την νύκτα. Κατά την μίαν μετά το μεσονύκτιον, αι φαλαίνιδες, από την προδρότητα του κυματισμού, όλισθον έλιψε να κάψουν τα σχοινία, με τα οποία ήσαν δεμένα από την φαλαίνα, και ήναγκάσθησαν να βάλουν διπλά.

Πόθεν προήρχετο αυτή η άλλόκοτος θαλασσοταραχή; ... Κανείς δέν ήδυνήθη να την εξηγήση. Ο κ. Έρτώ έσκέφθη ότι κάποιο μεγάλο άτμόπλοιον έπέρασε πολύ κοντά, και συγχρόνως έφοβήθη μήπως συμβή καμία σύγκρουσις μέσιν εις εκείνην την έμύχλην.

Άμέσως ένας ναύτης εσαόπισε με το βούκιον άρκιτός φοράς «Άλλά καμία άπάντησις». Άλλως τε δέν ήκούσθη ούτε της έλικος ο πλαταγισμός, ούτε αι εξατμίσεις που κάμνει το ταξιειδούν άτμόπλοιον, άλλ' ούτε κανείς φωνές έφάνη κοντά.

Η φοβέρα εκείνη θαλασσοταραχή διήρκεσε σκράντα άκμή λεπτά, και ήτο τόσοσ δυνατή, ώστε ο κ. Έρτώ έσκέφθη προς στιγμήν να έγκαταλείψη την φαλαίνα.

Επί τέλους η θάλασσα ήσύχασε και η νύκτα έπέρασε χωρίς κανέν άπεικτοϊόν.

Άλλά ποία ήτο η αίτια εκείνης της φοβέρας ταρχής των υδάτων; Ούτε ο κ. Έρτώ, ούτε ο υποπλοίαρχος. Άλλε ήδουήθησαν να την εξηγήσουν. Αν είγε περάση κανέν άτμόπλοιον, η ταρχή δέν έπρεπε να διαρκέση τόσο πολύ. Και έπειτα... σαν να ήκουσαν κάτι φοβέρα μουνγγίσματα, τόσο διαφορετικά από εκείνα που κάμνει το άτμόπλοιον, όταν εξετμίζει!

Όταν εξημέρωσαν, η έμύχλη έσηκώθη όπως την προτεραίαν. Ο «Άγιος Ένώχ» δέν είγε φανή άκμή. Είνε όμως άληθες ότι μόλις έφυσούσε το άερακι. Έν τούτοις, κατά τας έννέχ, όταν εδυναμώσεν ο άνεμος, ένας από τους καμιαστίας τον είδε πλησιάζοντά.

Όταν εξθασίν εις απόστασιν εκατόν περίπου μέτρων, ο κ. Μπουρκάρ διέταξε να ανακωχέωσεν, και αι φαλαίνιδες έφείαν τότε την φαλαίνα δίπλα εις το πλοϊόν.

Έχρηστάθησαν σχεδόν όλην την ημέραν διά να βεράρουν τα κομάτια της επάνω εις το κατάστρωμα, διότι ήτο τεράστια των όγκον. Την έπιοϋσαν ήναψαν τον λαμπτήρον, και μετά έργασταν ήτις άπήνησε 4 ώρας, ο βαρελάς Καβιδουλίους έμέτρησεν 125 βαρέλια

ελαίου που έπέμισαν εις το άμπάρι.

Έπειτα από μερικώς ημέρας, ο «Άγιος Ένώχ» έπήγε να άραξη άλλου, κοντά εις την άκην της Καμτσάτσκας. Αί φαλαίνιδες έδήχησαν πάλιν στο κωνήγι, άλλ' έγι με πολλήν έπιτυχίαν. Έκαμάκωσαν δύο μικράς φαλαίνες και συνήχησαν τρεις άλλας νεκράς, με τα πλευρά ανοικτά, με τα έντερα γυμνά, από τας οποίας σχεδόν τίποτε δέν έβγαλαν. Πώς είχαν κρεορρηχθή τόσοσ φοβέρα! Μυστήριον!

Βεβαίως η καλοτυχία είγεν έγκαταλείψη πλέον τον «Άγιον Ένώχ», και έφαινετο ότι η δευτέρα του έστρατιά δέν θα ήτο πολύ προσοδοφόρος.

Επλησίαζεν ο Σεπτέμβριος πλέον, και το ψύχος ήνάγκασε τους ναύτας να φορέωσεν τα χειμωνιάτικα των. Η θερμομετρική στήλη ανεδοκατέβαινεν εις το μηθενικόν περίπου. Ηρχίζεν η έπόχη της κακοκαιρίας και οι παγωνές βαθμούν εσχηματίζοντα κατά μήκος της παραλίας. Έπειτα σιγάσιγά θα έπέμισαν το πέλαγος, και υπό τούτους όρους η άλεια δέν είνε εύκολος.

Και τα άλλα φαλαίνιθρηικά δέν έπήγαιναν καλλίτερα. Ο περίρημος «Ρέπτων» έπέρασε την 30 Σεπτεμβρίου, ξεφρότωτος πάντοτε, με όλα τα πανιά του ανοικτά, διευθυνόμενος προς άνατολάς, διά να διέλθη πέραν από τας Κούριλας. Κατά πΰσαν πιθανότητα ο «Άγιος Ένώχ» είχε μείνη τελευταίος εις την Όχοτσκιήν θάλασσαν. Έπρεπε λοιπόν να φύγη και αυτός διά να μη κλεισθί εκεί μέσα από τους πάγους.

Κατά τας σημειώσεις του μάτρο Καβιδουλίνο, το φορτίον δέν είγε φθάσι εις τότε ούτε πεντακόσια πένηντα βαρέλια, — το τρίτον μόλις του όλιεκού φορτίου το όποϊόν ήδύνατο να χωρέθη το κύτος.

— Σκέπτομαι, είπεν ο κ. Έρτώ, ότι άδικα χάνομεν τον καιρόν μας εδώ...

— Αυτό φρονώ κ' εγώ, άπήντησεν ο κ. Μπουρκάρ. Λοιπόν, δρόμο!

— Σκοπεύετε, πλοίαρχέ μου, ήρώτησεν ο ίπταρχς Φιλιάλ, να επιστρέψετε εις την Βαγκουδερ;

— Ισως, άπήντησεν ο κ. Μπουρκάρ. Αλλά πρίν κάμωμεν τον μακρύν εκείνον διαπλούν, θα προσεγγίσωμεν εις την Καμτσάτσκα.

Η προσέγγισις αύτη έπέβάλλετο διά να κάμουν προμήθειαν νερού κρέατος. Έν ανάγκη μάστιςτα, ήμπορούσαν και να διαχρημάσουν εις Πετροπαυλόσκιην.

Εσηκώθη λοιπόν στα πανιά ο «Άγιος Ένώχ», και με την πρώραν προς τα νοτιανατολικά, κατέηη κατά μήκος της άκτής της Καμτσάτσκας. Αφου πάρεκαψε το ακρωτήριο της Ασπάτσκας ανέπλευσε προς βορράν, και την 4 Οκτωβρίου το άπόγευμα εύρεθη έναντι της Πετροπαυλόσκιης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΜΤΣΑΤΚΑΝ

Η Καμτσάτσκα, η έπιμήκης αύτη χερσόνησος της Σιβηρίας, την έποϊαν άρδύει ο έρμώνυμος ποταμός, εκτείνεται μεταξύ της Όχοτσκιής θαλάσσης και του Βορείου Παγωμένου Ωκεανού, έχει δε μήκος χιλίων τριακοσίων πενήκοντα χιλιομέτρων και πλάτος τετρακοσίων.

Ανήκει εις το ρωσικόν κράτος από του 1806, και έχει σχετικώς όλιγίστους κατοίκους: μόλις ένα κάτοικον ανά πέν τετραγωνικόν χιλιομετρον της έπιφανείας της, και είνε προφανές ότι ο πληθυσμός της δέν θ' αύξηση περισσοτέρων. Εκτός τούτου, το έδαφος της δέν φαίνεται καλλιεργήσιμον, άν και η μείση θερμοκρασία είνε εκεί όλιγώτερον ψυχρά παρά εις άλλα μέρη της Σιβηρίας.

Η Καμτσάτσκα έχει αρκετούς λιμένας, εκ των οποίων σημαντικώτερος είνε αναντιρρητως ο της Πετροπαυλόσκιης απέχων 250 περίπου χιλιομέτρα από το ακρωτήριο Λοπάτσκα.

Εις τον λιμένα τούτον ο «Άγιος Ένώχ» έφθασε και ήγκυροβόλησε την 4 Οκτωβρίου, κατά τας πέντε το άπόγευμα. Η άγκυρα έποντίσθη όσον πλησιέστερον προς την Ξηράν έπέτρεψε το βύθησιν του πλοϊου, εις τον μυχόν του όρμου της «Αδά

Εις τον λιμένα τούτου, ο «Άγιος Ένώχ» έφθασε... (σ. 333, 6)

ή κατάστασις της άτμοσφαιρας επέτρεψεν εις τους φίλους μας να θυμάστων το μεγαλοκρίτες πανόρμη της μεγάλης άλύσεως των όρέων με τας ύψηλάς κορυφάς και τα πολυάριθμα ήφαιστεια, εκ των οποίων το κατάλευκον χιονοκτεπέσ Κοριάτσκι άνιδιδεν εκ του κρατήρος του μυχόν κοπών και φλόγας.

Η πόλις Πετροπαυλόσκη την έποχην εκείνην ήτο άπλωδς έν άθροισμα ξυλίνων κατοικιών. Κείμενη εις τους πρόποδας των πανυψηλών εκείνων βουνών, έφαινετο σαν παιγνιόλακι από σπιτάκια σκορπισμένα εδώ κ' εκεί. Το περιεργότερον από όλα τα κτήρια της είνε μια εκκλησία των όρθοδόξων, βαμμένη κατακόκκινη, με πρασίνην στέγην,

της οποίας το κωδωνοστάσιον απέχει από τον ναόν πένηντα περίπου βήματκ. Δύο θαλασσοπόροι, ο ένας Δανός και ο άλλος Γάλλος έγγουν τιμηθί με αναμνηστικά μνημεία εις την Πετροπαυλόσκιην: ο Βέριγγ και ο Λαπερούζ. Μία στήλη έγείρεται διά τον πρώτον, και μία όκτάγωνος οικόδομη με σιδηράς πλάκας διά τον δεύτερον.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να ανταλλάξουν : ο *Πλεκτικός Σπυρίδης* με τὸ *Ιουδοὺ τῆς Καρδίας, Διάβολο*, *Βασιρινόν, Διαβάλακι τῶν Παιδιῶν καὶ Μικρὸ Διαβάλακι* — ὁ *Φάρος τῆς Κορινθοῦ* με τὴν *Ἀλκυονίδα, Γαλλικὴν Ναυαργίδα, Ἀταβύριον Ρόδου καὶ Ἀσπυρον τοῦ Νέστορος* — τὸ *Ὀρεινὸν Θερινὸν Νυκτερὸν αὐτὸν Κόμητα Νορμάν, Θερινὴν Βροχὴν, Στάνλεϋ, Ρομαντικὸν Κυνηγὸν καὶ Κάρολον Δέκατον* — ὁ *Ἄστρος τοῦ Γάνου* με τὸν *Μικρὸν Βιοδιότην, Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, Ἀεροναυτοπούλαρ, Ἀταβύριον Ρόδου καὶ Γαλλικὴν Ὀρον* — τὸ *Σπῆλαιόν Δοξαπαρτὴ με τὸν Πρίγκιπα τῆς Ἐπιταλοφῶν, Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν, Πτερωτὴν Ταξιδιωτίδα, Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας καὶ Ἀηδόνα τῆς Ἰδης* — ἡ *Ἀάτρις τοῦ Ἰσίου* με τὸ *Μῆ με Ἀσημόνη, Ἄστρος τῆς Ἑλπίδος καὶ Μικροῦλαρ Πατριαν* — τὸ *Μαγαμένον Ρόδου* με τὸν *Ἰππότην τοῦ Ἰππλίου, Ὀρεινὸν Θερινὸν Νυκτερὸν, Ἀιμιλιαν Κώδ, Ἐρημίδα καὶ Ἀεροναυτοπούλαρ* — ἡ *Νεράιδα τῶν Σπετσῶν* με τὸν *Γλυκὸν Τραγουδιστὴν* — ἡ *Ἄδρια με τὸν Μεγιστὰ, Ἐρημὸν Ὀρεινὸν καὶ Ρομαντικὸν Κυνηγόν* — τὸ *Δουλοῦδι τῆς Καρδίας* με τὸν *Τῶν Μασόλλ, Κυνηγετίδα Ἀρτεμίου Μέλλοττα Διαπλωμάτην, Νῆσον τῶν Φαίλων καὶ Ἀδρια Νηρηθῶν* — ὁ *Μέλλοττα Διαπλωμάτης* με τὸν *Πίθηκον τοῦ Βορνεῦ, Νεκτοκάρακα, Κίτρινη Μάσκα, Κόρη τοῦ Ἀίδερος καὶ Ἀρσοκλειδά Λαρισση* — τὸ *Ἀδ-Ρε-Μί με τὸ Ἰδεώδες Κουλάκι* — ὁ *Ἄριστος Ποδηλάτης* με τὴν *Λεωδουσίαζαν τῶν Ἀθηνῶν καὶ Νεαράν Ἰωαρκιν* — τὸ *Φροδρον τῆς Μογιμῆσιος* με τὸν *Κόμητα Νορμάν, Τρολλίαν τοῦ Κόμου καὶ Μικρὸ Διαβάλακι* — τὸ *Γαϊδουράγκαθον* με τὸν *Πίθηκον τοῦ Βορνεῦ* — ὁ *Ἐρημὸς με τὴν Μαρίαν τῆς Καρδίας, Ἑλληνικὴν Θάλασσαν, Ναυτίπουλο τοῦ Αἰγαίου καὶ Στάνλεϋ* — ὁ *Γλυκὸς Τραγουδιστής* με τὴν *Νεράιδαν τῶν Σπετσῶν, Ρόδου τῶν Σπετσῶν καὶ Ἰδεώδες Κουλάκι.*

Τῶν καθυστεροῦντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νῦν προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἀν δὲν ἀναποδοθῶσιν πρώτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀρεθόμενα.

Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φίλου στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : Ἐρημὴ (ἔπειτα) Γαϊδουράγκαθον, Ὀλύμπιον Ἀγῶνα (ἢ παραγγελία σου ἐξετελεσθῆ) ἀλλὰ διατὶ μοῦ γράσεις εἰς λίγα ; Μεγαλὴ Μεραστὴν (δια τὸ σχετικὰ περὶ Ἑλληνόπαιδος εὐμπορείς νὰ τα ἴδῃς εἰς τὴν «Διαπλάσιν» τοῦ 1899 σελίς 275, τοῦ 1900 σελίς 172 β', καὶ εἰς τὸν δῆλον τοῦ Συνδρομητοῦ, κεφ. 11β.) Ἄγριαν με τὰς Κάμελλας (ἢ ποία μοῦ γράσει κατανοησιαμένη με τὴν Κυριακὴν, καὶ μοῦ λέγει ὅτι εἰς τὸ σπῆτιν ἐπαρμόζεται τὸ ἀξιωμα τοῦ Ἀρόματος Ἰου ἀδικίας τὸ πρῶτον) ἢ ἀλλὰ διατὶ διατάζει νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν Ἰδ. Κυριακὴν ; Μαδρον Ἀέτον (ἢ παραγγέλια σου ἐξετελεσθῆ) σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθεσίας ; Φροδρον τῆς Νοσημασίας (ἔχει καλῶς) ; Ἄριστον Ποδηλάτην (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἀράτας εὐχάς ;) Ἀδ-Ρε-Μί [EE] πολὺ μεγάλος αὐτὸς ; ὁ φόβος σου διὰ τὸν κλάτον τῶν ἀγρήστον καὶ πολὺ ἀδικαίωτων δὲν σέ πιστεῦω ἡμῶς δεῖ δὲν τον ἔχεις πραγματικῶς ἤτο μόνον διὰ νὰ μοῦ γράσῃς τὴν εὐφροσύνην αὐτὴν ἐπιστολήν ;) Κόκκινον Ἀγῶν [EE] ἢ ἱστορία σου μοῦ ἔπρεπε πολὺ βέβαια εἶναι ὑπερτραχικὴ ἀλλ' ἀφοῦ τέτοια εἶνε ἡ εὐνοία, καθὸς λέγεις, εἰ εὐπορῶ νὰ εἶπω ἐγὼ ;) Μέλλοττα Διαπλωμάτης [EE] διὰ τὴν χαριτωμένην περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ) Μέλλοττα τοῦ Ἰγνητοῦ, Ἀδρια (E) γλυκὰ τὰ εὐσημα εἰ ; μὰ πρέπει κανεὶς καὶ νὰ τὸ ἔξει, εἰ ; σὺ ἡμῶς τα ἀξίζεις — μόνον ποῦ

δὲν ἔλας νὰ μ' ἐπισκεπθῆς, ἀλλ' ἀφοῦ εἶμινας τόσο ὄλιγον, εἶσαι δικαιοδοτημένη ;) Ἐρδοσον Μεσολόγγιον (τὴν εἶδα τὴν ἀγγελίαν καὶ σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ μακρὴν ὄλοι οἱ φίλοι μου, ὅσοι ἔχουν σχέσεις με τὰς ἐρημίδας τοῦ τόπου των, νὰ ἀγγύρον, ὅπως σὺ, διὰ νὰ δημοσιεύεται κάποτι ἀγγελία τῆς Διαπλάσεως ;) Μαγαμένον Ρόδου (χαλῶν ποῦ εἶγινες καλὰ τὴν ἰατρικὴν γράσει μου) Κερδοσον Ἐρημὴν (περὶ μὲν ἀκόμη ὄλιγον καὶ δὲ προσηρῶν ἢ διχωνισμοῦ καὶ ἢ ψηφοφορίας δὲ γίνῃ καὶ δια εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς ;) Ἀσπυρον τοῦ Νέστορος (ἐλαβα) Ἠρωίδα τοῦ Ζαλόγγου, δαίμαρον Ὀρεινὸν, Κρηνοδαρχατικόν (τὴν ἀπάντησιν σου ἐπρεπε νὰ τὴν γράψῃς εἰς χωριστὸν χαρτί, ἔχει κατὰ μὴ τὸ γράμμα ἀλλ' ἂς εἶνε, διὰ πρῶτην φορὴν δὲν πειρίζῃ τὸ Α. Κ. δὲν ἀνέρεσι σ' ἢ περιὸν μ' ἔρωτος ἔχει ψευδῶνμον, ἀλλὰ... εἶνε μυστικόν) Πληγμένον Ἀέτον, Φιλοπάτριδα Ἰάδα (βεβαίως τὸ ἔπειτα) Γλυκὸν Τραγουδιστὴν (ἔγινε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου) Ἰνὸ κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 12 Ὀκτωβρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἀλλόθεσις δεκατὶ μέχρι τῆς 20 Νομβρίου.

Ὁ χάρις τῶν λόγων, ἐπὶ τοῦ ὁπουλοῦ δεῖν νὰ γράψωμαι εἰς λίαντος τῶν ὁ διαγωνισμοῦ, πωλικῶν ἐν τῇ Ἐρημίῳ μας εἰς φαιλλίους, ἢν ἔπιστολις περιεχῆς 20 φύλλα καὶ τιμηται φρ. 1

523. Λεξιγράφος :
Εἰς τῶν κ' ἐπιπλήρωμα ὀρθίζομαι, ὡ δὲ καί, Ἠῶς κόρη ἤματι ἄκατος ἀρχαίον, — μ' ἐν- [νοεῖτε ;

524. Σαυροειδήγραφος.
Ὁρος εἶνε γνωστὸν στὴν Τουρκίαν, Ἄν ἀπείρακτος, λῦτα, τῆσιρῃ, Κ' εἰς ἐκτὴν μῆσ ὀκτεῖ ἐπαρχία, Ἄν ἔν γράμμα τυχὸν τοῦ ατερῆρῃ.

525. Μεταγράμματιςερῆς.
Ἐνὸ τὸ βῆρος σου μερῶν Τὸ Ὁ μοῦ κἀμνῆς ; ἢ Καὶ τότε βλέπεις στὸ λεπτὸ Ἑλληνικὸ νησί.

526. Ἀστῆρ.
Ναντικίτασταθῶν οἱ ἀπτερισκοὶ διὰ γραμμῶν ὄντος, ὥστε καθεὺς νὰ ἀρῆσιν σκεταὶ πόδες τῆ Ἑλλάδος, ὄρειαντιος ἀστικὸς συγγραφεὺς, διαγωνίως δὲ ἀθηναῖος δημογωγὸς καὶ ὀνομαστός Ἀργεῖος.

527 — 528. Λογοπαλίγνα.
1. — Ποῖος ἰχθύς τρώγει σιδήρον ;
2. — Ποῖον πτηνὸν ἀγκυλόνει ;

529. Σύνθεσις Λέξεων.
Διὰ τῶν συλλαβῶν ρας, ρας, λης, θισ, ση, ου, βολ, δου, κου, ρα, να, α, νὰ σχηματῶσθον τὰ ὀνόματα τεσσαρῶν καταμῶν τῆς Εὐρώπης.

530 — 534. Μαγικὸν Γράμμα.
Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς κοῦ τοῦ αὐτοῦ γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κἀτωθὶ λέξεων, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι :

ἀνρ, δση, ἴσος, θέρος, Νῆδε
Κατά τὸν τοῦ Ἀρχαίου Ἑλλῆνος.
535. Μεσοστικῆς.
Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποστελοῦν ζῶν κοινῶν :

1. Ζῶν ἄγριον, 2. Δένδρον, 3. Ὅρος τῆς Ἐπερείας, 4. Πόσιν.

536. Φωνηεντόλεπον :
μνηρ — πνις — εν — ριξμβ.
Ἐσταλή ὑπὸ Γερ. Ἀλδοξίμου.
537. Γρῆφος.
ὡς
ὡς
ὡς
ὡς
ὡς
ὡς
ὡς
Ἐσταλή ὑπὸ τοῦ Δοκτορ Ποντικῆου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 33 καὶ 34

409 Ἀντιδῶρον (ἀντί, δῶρον) — 410. Ροδόπη (Ρῶ, Δῶ, Πῆ) — 411. Τραγός-Τάγος. — 412. Ὅρος-ὄρος 414. Κατοβάμαζε τὰ κῶδη, τὰ ὅποια διαφθεῖρον τὴν ψυχὴν, καὶ καλλίεργει τὴν ἀγάπην, ἢ ὅποια ἐστὶ γενεῖε — 415. — 419. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς νήσου Κῶς, (Κῶ, Κῶ, Κῶν, Κῶς,) κακῶς, πῶδον, κῶδος, μῆλον, εἰκῶς, — 420 ἈΥΣΙΜΑΧΙΑ (ἈΥτης, Σῆνις, ΜΑνη, Χίμαρα, Ἀδης.) — 421. Τὸν πεπτον φίλον ἐν κινδύνοισι γνωσκόμεν. — 422. Ἐῴωσα σ' ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων δεοῖ.

423. Καππαδοκία (κάππα, δοκεῖ, Α.) — 424. Ἐκάτη-Ἐκάθη — 425. Δαμῆ-Δάμια. — 426. Ἡ κἀνδῆλα
427. Μ Σ Π 428-430.1. Τέρας ἔστιν εἰ τις ηῦτό, χρεὶς διὰ βίου, 2. Καὶ ζῶν ὁ φίλος καὶ θανὸν κολλῆσεται. 3. Ἄγριος ἢ δόξα τῶν ὑπερκατρίδος πεσοῦντων. — 431-435. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΟΣ : Κάσος, Πῶρος, Ἴος, Σῆρος, Σίτινος. — 436. ΣΕΝΕΒΔΑΗΣ Σιληνός, ΒΕΒλιγον, ΠΙΝῶνος, ΔΕΥΡΕται. Μαλέτ'α, Νικέλλος, Σαρμουήλ, Πηνελοπῆ, καρχηρίαΣ.) — 437. Ἐκ στόματος κόρακος ἐξελεύσεται κρῶ. — 438. Ἡ Τροία εἶνε πόλις ἐν τῇ Ἀσίῃ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις Λορέ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς καὶ ἀπὸ 5 μόνον. Ἐκείνητος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ εἰ ἀπείρωται τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Τουλάχιστον συλλέκτης, ποιημάτων καὶ ἀνθῶν, παρακαλῶ θερμῶς τοὺς εὐχρηστομένους νὰ μοῦ στέλλωσι τοιαῦτα, καὶ δὲ του, ευχόμενῶν, βραβεύων τὰ καλλίτερα. — Φωκίων Α. Ζησιάνης, Ἄμμοδος (Τουρκία). (Γ-75)

Αναλλάσσω δελετήρια μόνον τοῦ ἐξωτερικοῦ, καὶ μόνον με Δεσποινίδα. — Κεχρ Νάυλερ, Ἀθῆναι. (Γ-76)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

“Διηγήματα,
ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ
ΔΥΟ ΚΟΜΦΩΤΑΤΟΙ ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΟΙ
ΓΡΑΙΔΙ ΤΟΜΟΙ
Ἡ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ τιμῆται φρ. 3.
Ἡ ΠΡΩΤΗ ΣΕΙΡΑ τιμῆται φρ. 6.
Ἡ πρώτη Σειρὰ δὲν πωλεῖται χωριστά.